Ч. 102 Неділя 8 (20) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Газети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

IX.

Для докладнїйшої оцїнки акциї примиреня партий послухаймо, як осудив єї „Галичанин“, котрий будь-що-будь треба уважати за орган і „умиркованих елементів“ москвофільскої партиї, скоро они єго піддержують і не лиш з него інформують ся, але й беруть для себе директиву в своїм поступованю полїтичнім. Осуд єго треба навіть уважати за зовсім компетентний тим більше, що редактор „Галичанина“ брав також участь в сїй акциї і знаходив ся межи мужами довіря на з'їздї з дня 19 марта с. р. Редакция „Галичанина“ була також — чого доси не бувало — репрезентована і на послїдних зборах народовского товариства „Народна Рада“, значить ся мала повне право подати не лиш справозданє з наради, але й висказати свій суд о нїй. „Галичанин“ так і зробив а піддаючи бесїду посла Романчука, виголошену на зборах „Народної Ради“ зовсім льоґічній із свого становища критицї, висказав в згаданій вже раз статиї „Полїтика нервів“ свій суд також і о акциї примиреня партий. Він називає полїтику пос. Романчука (після нашого погляду хибно) полїтикою нервів і каже, що як нервовість в приватнім житю доводить до неприятностий, так тим більше небезпечна она в житю полїтичнім, а доказом того — полїтика пос. Романчука.

Критику бесїди розпочав „Галичанин“ досить зручно „з кінця“, від покаяня пос. Романчука а приступаючи до дальшого обговореня тої бесїди, каже, що она в многих місцях була тенденцийна; однакож він не бере тої тенденцийности за зле пос. Романчукови, бо каже, що така вже слабість людска, що звалюванєм вини на других він хоче зменшити свою власну. Ну, на ту тенденцийність бесїди пос. Романчука не конче повинен був жалувати ся „Галичанин“, бо коли она, що й правда, була тенденцийна, то всеж-таки більше в інтересї партиї „Галичанина“, як против того інтересу. Але менше о те; кождому вільно судити, як хоче і уміє. Важнїйше то, що говорить „Галичанин“ о своїй партиї. За підставу до того взяв він отсї слова пос. Романчука: Стара партия (в отсих словах і тенденцийність пос. Романчука, бо він на силу хоче москвофільску партию зробити рускою, хоч она від того відпекує ся) заняла таке становище, що годї їй довше при нїм удержатись, бо оно противне інтересам рускости“.... На то каже „Галичанин“ насамперед, що єго партия на всякий случай видержить довше на своїм становищи, як видержав пос. Романчук в новій ері, бо она не робить нїчого „на пробу“. При сїм виказує „Галичанин“, як перекидав ся пос. Романчук з одної полїтики в другу та висказує отсї і для народної партиї взглядно для партиї пос. Романчука, поучаючі слова: „Одному чоловікови лекше робити з собою такі переверти, но для цїлої партиї стає то не лиш неможливим, але, як то доказує судьба народовскої партиї, навіть погубним“. Опісля поясняє „Галичанин“ по свому слова пос. Романчука о становищи староруской партиї, противнім інтересам рускости. Се однакож не має для нас такого інтересу, щоби про то обширнїйше згадувати; скажемо лиш то, що „Галичанин“ присвоює своїй партиї повне право до рускости з тим маленьким лиш додатком, що, каже, староруска партия не знає народу руского лиш російский і що для неї нема руского язика лиш російский та якесь „нарічє“ зване малоруским.

За то дуже цїкавим і поучаючим єсть поясненє „Галичанина“ данє пос. Романчукови що-до „умиркованих елементів“ москвофільскої або, як єї і пос. Романчук і „Галичанин“ називають, староруской партиї. „Галичанин“ каже: „Длячого пос. Романчук дїлить старорускую партию на частини, ми не знаємо, бо хоч і суть у нас відтїнки, то лиш що-до способу дїланя, а не принципів“. — Се чейже зовсім ясно сказано і то повинні би вже раз зрозуміти добре не лиш пос. Романчук і єго партия, але й всї ті полїтики з провінциї з табору народної партиї, котрі силують ся доказати, що на провінциї нема москвофільскої партиї, що там лиш самі „умирковані елементи“. — Може бути, що „умирковані“ — але лиш в способі дїланя, але в принципах нема у них якогось умиркованя, як у дуже богато людий з т. зв. народовців, котрі кождої хвилї готові нагинати свої принципи, як кому і коли потреба. Ті умирковані держать ся сильно своїх принципів і того не потребував аж „Галичанин“ писати, то видить і знає кождий, хто лиш хоче видїти і знати. Ті умирковані так само як і т. зв. скрайні не відступлять від своїх принципів та не пристануть на народовскі, отже й не буде згоди в принципах, а де нема згода в принципах, там і не може бути нїякої згоди в роботї. Чого-ж тут дурити себе і других якимсь при-

---

27)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

В тих проміняx, що перед своїм близьким сконом мішали ся у воздусї, двигала ся громада людий, що всїдали і злазили, кричали і спішили ся — звичайна горячка постою, на котру сей широкий дворець дивить ся вже пів сотнї лїт, все в одних годинах, а котру сей дзвоник, захриплий на довшій службі, від пів сотнї лїт то будить то втихомирює.

Все те перебило сердечну розмову поміж Зосею а Гусаковским, розмову сплетену з фактів дрібних, звичайних, щоденних, зі слів без значіня, без ваги, але таку, що в нїй могли виповісти собі тоном і поглядом свою тугу задля довгої розлуки і радість з того, що знов обоє бачать ся.

Все їм перебивали розмову: то снїданєм, то обідом, то панї Казимира мала до Гусаковского інтерес, то Розпшицкий мав єму щось сказати, то вкінци навісне отсе товариство... Кричать так голосно, що годї розмавляти...

Зося вихилила ся через вікно. Поїзд виїхав зі стациї і вїхав поміж поля, лискучі рілею ще вогкою, що лиш нинї плугом виверненою.

— Жаль вам буде села — замітив Гусаковский.

— О! досить менї єго.

Почала числити місяцї: половина червня, липень, серпень, вересень, жовтень майже цїлий.

— Як то довго.

— Справдї... довго було.

— Я ще нїколи не сидїла так довго на селї.

— Гм. Але то вам вийшло на здоровлє.

Він великодушний: що там, що довго було, коли вже раз скінчило ся, коли везе єї до дому і буде міг з нею говорити і на неї дивити ся, кілько схоче і коли схоче... А єму так було єї потрібно, так привик дуже мати єї близько себе, відповідати на єї питаня...

Ніч наставала. Сумерк здоганяв утїкаючий поїзд і кидав перед ним у воздух темноту, що раз густїйшу, що раз густїйшу. Нічний холод залїтав струями до ваґона.

— Чи вам не зимно? — спитав журливо.

Она заперечила головою і усьміхнула ся якось, мов до себе.

— З чого ви сьміє́те ся? — спитав.

— Гм. Менї ще дивно, коли кажете менї „ви“ або „панї“. А вам то вже так гладко йде.

— Нїчо дивного.

Уважав то за річ природну. Сказав їй зараз на вступі, що очивидно привикла зовсїм до своїх нових сукен, що змінила троха і рухи і хід, що набрала чару, котрий бє з кождого єї усьміху, погляду, порушеня голови, руки.... що стала вже женщиною, і що ледви з тяжкою бідою може пригадати собі давну Зосю, Зосю в мундурі пенсионарки, що думає про завтрішнї лекциї.

Дальше їхали мовчки.

Зараз на другій стациї веселе товариство почало виходити з передїлу.

Зося глянула Гусаковскому в очи, усьміхнула ся, а він сказав:

— Дуже гарно зробили, що забрали ся.

Станула при дверцях по другій сторонї і ледви остатна з висїдаючих осіб зійшла на землю, скваппо замкнула ваґон.

Тепер були самі і зараз почали свою звичайну розмову, котру вміли вести лиш тодї, коли були обоє, — розмову без кінця, а таку цікаву, таку цікаву! Гусаковский тілько слухав єї пильно; сам не мав що богато оповідати: кілька важнїйших фактів про себе, про маму Гусаковску, про Варшаву. Зося все щось мала говорити, не поминала жадної дрібнички, що для обоїх мала таке значінє: — про театр аматорский, котрого не доведено до кінця, прогулька до ліса і до церкви, про проповіди отця пароха і дїяльність отця сотрудника межи народом, про візників, пастухів, конї, корови і псп. Що їй на думку приходило, виповідала зараз словами; так здавна привикла не ховати перед ним жадної думки, жадного враженя.

Гусаковский слухав невтомлений, дивив ся на єї уста, та находив в основі єї розмови богато змісту, а в способі оповіданя богато краси....

миренєм партий? Чого понижати ся та робити заколот і марнувати час і сили?

З того, що пос. Романчук дїлить партиї на скрайні і умірковані елементи, висновує „Галичанин", зовсїм льоґічно, що пос. Романчук хотїв розбити „старорусскую" партию на два табори. За то дістались єму такі слова від згаданої ґазети: „Хитро задумано, бо пос. Романчук майстер в таких дїлах. Но тут зробив він рахунок без господаря... На слова пос. Романчука, що „скрайні елементи повинні остатись на боцї", відповідає „Галичанин" тим, що пос. Романчук очевидно не понимає значіня і ролї скрайних елементів... та що впрочім поняте „скрайний елемент" взглядне; „суть люди, котрі й пос Романчука уважають скрайним елементом, значить ся, і він по їх думцї повинен остатись на боцї". Се чейже вже зовсїм виразно сказано і показано пос. Романчукови, куди дорога. Партия москвофільска копнула сим пос. Романчука без милосердия і показала єму, що хоч би й всї народовцї були такі самі як пос. Романчук, то для неї ще за мало, она не погодить ся з ними, не пристане до них; нехай они лишають ся на боцї.

Остаточно доходить „Галичанин" до такого кінця: „Що погляд і плян пос. Романчука ошибочні, о тім міг він сам переконати ся в часї з'їзду „умірковапих" елементів, не привівшого, як на тепер, до нїякого позитивного і желаного результату". Сим констатує він доверщений факт, що акция примиреня і з самими москвофілями (без радикалів) розбила ся; всїми арґументами своїми кличе народовцям „Вон!", а в словах: „як на тепер" лишає їм благосклонно можність подати ще раз чолобитню.

Се все вистало би вже до виказаня, яка єсть дорога вказана пос. Романчуком, але для більшої докладности мусимо навести ще кілька фактів:

Як у нас слабо понимають полїтику, нехай послужить доказом слїдуючий факт. На зборах народовців дня 15 марта 1891 р. сказав пос. Романчук: „Єсли би не то, що проґрама була висказана на жаданє правительства, то ми не могли би мати претенсий до правительства і Поляків". Сї слова характеризують дуже полїтику народної партиї і єї проводиря. Просимо лиш зважити: проводир партиї каже, що партия має претенсию до правительства лиш для того, що правительство „зажадало" висказаня проґрами. Льоґічно мусить з того вийти, що партия не мала би була претенсий, коли-би правительство не було визвало тих претенсий, не зажадало проголошення проґрами. На підставі сего жаданя оперто відтак претенсиї і звідси то пішла та чутка о якійсь угодї та о обіцяних концесиях. Для того то вже не роблено більше нїчого, бо сказано: Від нас зажадали проголошеня проґрами; ми то зробили, а тепер вже не потребуємо дальше нїчого більше робити, бо вже маємо претенсию! Тимчасом жаданє проголошеня проґрами що значило? Оно мало показати, з ким правительство готове числити ся, а з ким нї. То мав бути початок акциї, а дальше треба було робити. Коли-б пос. Романчук був добре розважив, то був би знав, що він вже тогди, коли проголошував свою проґраму а думав так, як сказав в чотири місяцї опісля, розпочав полїтику принципіяльну і не потребував би був виступати з нею аж в Бобреччинї.

Наконець годить ся ще згадати про роботи в клюбах народовскої партиї і в „Народній Радї". Коли би ми не знали, що в тих клюбах і тім товаристві не було дійстно нїякої роботи, бодай не такої, як того вимагає ширша акция полїтична, то могли-б покликатись на сьвідоцтво дра Савчака, котрий то прилюдно і до очий сказав пос. Романчукови і за то єго винував. Що-ж дивного, що правительство видячи таку байдужність, могло до тих людий, від котрих аж мусїло жадати, щоби они робили собі якісь претенсиї, до людий, котрі не проявляли нїякої акциї, відозвати ся словами, хоч правда, прикрими для партиї: „і без тих панів"? А хиба-ж так не стало ся? Коли в комісиї буджетовій Палати послів вела ся справа руской ґімназиї в Чернївцях, а Румуни напирали конче в комісиї, щоби ту ґімназию не основувати в Чернївцях, не було кому сеї справи там боронити, бо пос. Романчук, котрий засїдав в тій комісиї, виїхав був до Львова лагодити акцию примиреня партий. Як би не случай, що в тій комісиї з'явив ся тогди Є. Ексц. мінїстер Мадейский і не єго добра воля — бо він був тим, котрий рішив справу в користь Русинів, то Румуни були би переперли своє жаданє. Стало ся отже дійстно так, що ухвалено для вас і без нас. Там запала ухвала і без пос. Романчука, а тут закінчила ся розпочата ним акция повним фіяском. Слова отже, які написала „Правда", а котрі так дуже сподобались дрови Олесницкому, не може нїхто розважний брати инакше, як лиш за осторогу перед деморалїзацию. Хиба лиш хто любує ся в деморалїзациї, може єї навіть там видїти, де єї по правдї нема.

Нам видить ся, що ми вже достаточно виказали, яка єсть дорога вказана пос. Романчуком і на сим кінчимо.

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар надав пп. мінїстрам Мадейскому і Пленерови достоїнїсть тайних радників. Віденьскі часописи підносять сей факт і зазначують, що наданє такого достоїнства підчас сесиї єсть доказом особливого довіря Корони до обох сих мужів.

В Палатї послів поставив вчера пос. Пернерсторфер нагляче внесенє в справі заведеня 6-годинної роботи в копальнях. Більшість Палати відкинула се внесенє а відтак радила над етатом мінїстерства торговлї.

В Сербії викрито дійстно заговір против короля Александра. У арештованого промисловця Чабинача з Кралева, котрого арештовано якраз в хвили, коли мав їхати за границю, щоби там стрітити ся з кн. Караджорджевичем, знайдено записник, в котрім були списані імена всїх заговірників. Знайдено також формальні проклямациї взиваючі нарід до революциї. Арештованя відбувають ся тепер не лиш в Білґрадї, але й на провінциї. Всї особи, у котрих відбули ся ревізиї в Білґрадї, суть або свояками або приятелями Караджорджевича.

Новинки.

Львів дня 19 мая.

— **Іменованя.** Висший Суд краєвий у Львові іменував авскультантами сих практикантів судових: Теодора Яскуляка, Остапа Дудровича, Каз. Л. Родаковского, Стан. А. Прибиславского, Брон. Ол. Могильницкого, Людвика Ос. Моталя і Вяч. Вжесньовского. Канцелїстами судів колеґіяльних іменовані: Стефан Піцик в Бережанах, Мих. За-

---

Коли минули якусь більшу стацию, Зося кликнула:

— Як то добре, що й ту нїхто не всїв. Будете могли переспати ся.

— Що?! — спитав здивований.

Зося почала оглядати свої клунки.

— Вже я вам постелю вигідно.

— Алеж.... менї зовсїм не хоче ся спати!

— Цїлу ніч були ви в дорозї.

— І що з того?

— В день не спочивали ви анї хвилинку. Тепер знову ніч в дорозї.

— Алеж, панно Софіє....

— Завтра рано йдете до бюра, правда?

— Ну, так.

— Отже мусите переспати ся, пане Гусаковский.

Наставала з таким деспотизмом, що Гусаковский не міг нїяк протестувати, тілько мусїв вхопити ся викрутів і зволїканя.

— Може пізнїйше, тепер ще не хочу спати.

— Добре! — вкінци згодила ся, кладучи на ново на сїтку мягкий плєд, стиснений жовтими пасками, що мав бути єму за подушку.

Навіть була вдоволена з того, що ще так богато мала сказати. Говорила про будуччину, про котру на селї не мало вже думала. Була цїкава, якою видасть ся їй Варшава, де так довго не була. Троха дивне буде житє, що жде на неї, без огляду на иншу годину і без журби о квартальну цензуру і річну промоцию. Чим заповнять ся днї тепер по зірваню зі стїни „розкладу лекций тиждневих".

Буде троха помагати мамі в господарстві, буде татови вести рахунки, буде богато, богато читати, займе ся більше як доси, ручними роботами.

— А та величава сервета? — пригадав їй.

— Маю вже стодвайцять колїсцят і шістьдесять пять павуків.

— Все ще маю про неї мовчати?

— Розуміє ся. А не вихопилисте ся вже з тим перед ким?

— Перед ким же?

— Хоч би перед своєю мамою?

— Я не сьмів по таким заказї.

— То дуже добре.

— Але то мусить бути трудна робота?

— Гм, так собі, все-ж є троха ріжнородности. Робить ся колїсцята, колїсцята і ще раз колїсцята, а як то надоїсть, то робить ся маленькі павуки, павуки....

Зося думає часто про ті лекциї танцю, що вже їх постановлено. Треба буде зачати зараз, сезон в учителїв танцїв уже зачав ся.

— Будете мене часом відводити? правда?

— Не знаю.... мама....

— Мама своєю дорогою. Що то шкодить.... Чейже не всї вечери потребуєте конче пересидїти дома.

Минули Колюшки.

— Ну, тепер то ви подрімаєте собі?

— Алеж я не маю найменчої охоти!

— Без церемониї, пане Гусаковский.

— Панно Софіє, правду кажу: менї анї трошка не хоче ся спати.

— Буду вважати: як лише почнете дрімати, зараз вам дам ту подушку під голову.

— Дуже добре.

Намовляв єї до відпочинку.

— Я цїлком не втомлена. Спала нинї в ночи знаменито, а завтра буду спати до полудня.

Завтра! Кілька важних візит жде на неї, а мусить їх зложити зараз по приїздї. Мама Гусаковска, Гандзя, Маця, Люня....

Заняті були або плянами на будуче, або споминами з минувшини, не зважали на одностайний, усипляючий гуркіт колїс під собою. Тілько разячий свист, що розлягав ся від часу до часу, заповідав їм нову стацию.

— Стация! — відзивала ся Зося.

Вихилювала ся на хвилинку, кидала оком по пустім перонї, на котрім тілько сама служба зелїзнича витала нічний поїзд, і сїдала знов, вдоволена з того, що так щасливо нїхто не забирає їм їх власности — передїлу у ваґонї.

Назва стациї не обходила їх.

Аж вкінци свист довгий, разячий занепокоїв Гусаковского.

— Що се знов? — каже.

Зося виглянула вікном. Тисячі лямп білих і зелених сьвітили у воздусї, мов лискучі точки; поїзд впадав з розгоном поміж ті точки, надто бідні, щоби розогнати нічну тїнь, гуркотїв голоснїйше і пукав о якесь зелїзо.

— Варшава! — кликнула Зося.

Гусаковский зробив великі очи.

— Що? Варшава?

Подивив ся на годинник.

— Справдї, Варшава. Ми приїхали на означену мінуту.

V.

Від того дня дивно гладко покотило ся Гусаковскому житє. Єго острах, що тепер сила фактів буде щораз більше віддалювати єго від Зосї, показав ся так само неправдивим, як сонний привид по пробудженю. Коли Зося вернула до Варшави, зараз мусїв їй вишукати відповідного учителя танцїв. Потребувала все книжок до читаня, котрі вважав собі сьвятим обовязком перше цензуровати, заким дав їй в руки. Водив єї на проходи, ходив з обома женщинами на штуки, котрі сам поручив і на котрі сам купив білети. А не було дня, щоби не лучила ся яка нагода, в котрій би рада

дрицкий, Генрик Квятковский, Бернард Вельцман і Ант. Задарновский при суді краєвім у Львові. Канцелїстами судів повітових іменовані: Альфред Вінтер в Рожнятові, Берль Бібрінґ в Кутах і Осип Новак у Зборові. Канцелїстами до веденя ґрунтових книг іменовані: Едвард Аман в Тернополи, Каз. Цвенарский в Янові, Олекса Дзьоба в Борщеві, Мариян Кавецкий в Олеську, Лев Венгринович в Тисьменици і Іван Флис в Сіняві.

— **Перенесеня.** Канцелїсти судів пов. перенесені: Остап Престаньский зі Зборова до Судової Вишнї, Лев Щербиньский з Кут до Буска, Вол. Фльоренцкий з Рожнятова до Городка. Володислав Гривацкий з Олеська до Грималова.

— **Доповняючий вибір** члена Ради пов. в Надвірнї з ґрупи громад міских відбуде ся дня 25 червня с. р.

— **Видїл краєвий** ухвалив увільнити товариство ткачів в Корчинї від всїх додатків до податків на час від 1 жовтня 1893 до 30 вересня 1903.

— **Над львівскою дорожнею** радила передвчера рада міска. Сю справу підніс радний Понаш і доказував, що всї артикули поживи подорожіли так значно, що людий вже розпука бере, бо поммо найбільшої ощадности не можуть удержати родини. До того цїни все ще йдуть в гору, бо кождий підприємець рахує на виставу. Просив, щоби маґістрат обдумав спосіб, як зарадити сему визискуваню населеня. На доказ правди подав бесїдник цїну кількох артикулів: 1 так пр.: кільоґрам волового мяса коштує тепер 65 кр. і висше, смалець вепровий 72 кр., 1 кльґ. булок 29 кр., хліб житний 16 кр. Мимо таких страшних цїн поживу ще фальшують, бо як хемік міский виказав, найшов на 187 аналїз масла, лише в 7 случаях масло чисте, все проче була марґарина, або масло мішане з марґариною.

— **Розширенє відпочинку недїльного.** Мінїстер торговлї в порозуміню з Мінїстром справ внутрішних і просьвіти видав розпорядженє входяче зараз в житє, а заострюючє рескрипт Мінїстерства з дня 27. мая 1885 р., именно: торговлї поживи, ґрайзлерії, овочарнї, молочарнї, склади муки і торговлї корінні та від мінеральних в містах з населенем більшим як 20.000 душ мусять бути замкнені в недїлю від год. 12-ої до 6-ої пополудни. По год. 6-ій можуть бути отворені лише на 2 години. В инших містах продаж в тих торговлях дозволена від рана до 3. год. з полудня. Те саме дотикає також торговель з виробами з вепрового мяса.

— **Читальню „Просьвіти“** отворено дня 13 с. м. заходами п. Ник. Логина в селї Вовчу або Вільчу коло Перемишля. З Перемишля прибуло 20 гостий. Вечірню відправив о. Вас. Кондрацкий, а були на нїй всї Вільчане враз з гістьми. По вечірни удали ся всї до хати ч. М. Логина, де завязана читальня якийсь час буде міститись даром, доки не добуде собі фондів на оплачуванє хати. Проф. ґімназиї Зарицкий виголосив відчит про Перемишль за давних часів. Всїх членів вписало ся 47 — число, як на невеличке село, дуже поважне. „Боян“ перемискіий висьпівував пісні, аж лупало, а звуки пісень промовляли до душ і сердець Вільчан і їх жінок. Відтак принимали прибувших гостий і вписаних членів. Милу несподїванку зробили члени читальнї на Болоню, котрі умисно прибули в значнійшім числї, привитати молодшу сестрицю, та побажати її як найкрасшого успіху. Вкладку місячну установлено на 20 кр. Она не дасть ся дуже відчути, бо Вільчане, замешкалі близько міста, мають дуже добрий заробок. До видїлу увійшли: П. Логин яко голова, Ст. Кравець яко заступник голови, о. Вас. Кондрацкий яко секретар, Ів. Фільц яко касиер, Дм. Іванюк яко контрольор, вкінци Дм. Левчак і П. Бурий яко заступники видїлових. Дїяльність свою розпочала читальня уже дня 3 мая тихим відсвяткованем роковин наданя свободи рускому селяньству. П. Власюк по короткім поясненю панщини, відчитав „Паньскі жарти“ Франка і ті зібраним дуже сподобали ся. В недїлю дня 20 мая мав проф. ґімназиї Наконечний відчит з фізики, а опісля устроюватись будуть і всякі другі відчити.

— **Знеохота до житя.** У Відни, як і в кождім величезнім містї, самоубийства лучають ся троха не що дня. В часописах під зловіщою рубрикою Lebensmüde читаємо нераз записки про тих нещасних знеохочених до житя людий. На нашу думку подаванє таких новинок шкідливе і тому подаємо лиш якісь незвичайні випадки самоубийств. Так от у Відни брат і три сестри, люди вже старші, в віку від 40 до 65 лїт, отроїли ся сими днями. Сей випадок потряс уми всїх Віденців. Маляр Колярж був рисовником ілюстрованих часописий, виробив собі знамените імя і мав ся фінансово дуже добре, отже й сестри міг удержати. Значить, не з біди позбавили себе житя, а з иншої причини, досить загадочної. Здає ся длятого, що дві сестри були хоровиті. Всї четверо поїхали до Мария-Лянцендорф під Віднем і там заночували в домі гостиннім. На другий день найдено всїх неживих. Колярж і дві сестри сидїли на софі, третя сестра лежала на земли. Всї зажили страшної отруї і циянкалї. На столї коло софи найшли 3 зр. з карткою: „За комнату“ і коперту з 40 зр. „на похорон“. Крім того лишили письмо таке: „Наша остатна воля. Прощаємось зі всїми свояками і приятелями; нехай нас згадують добрим словом. Ми рідня: Франц, Анна, Антоніна і Юлїя Коляржи, кожде з власної волї і без примусу, рішили разом вмерти, щоби одно другого не переживало. Не маємо супротив нїкого нїяких обовязків, нїкому нїчо ми не винні, нїкого не образили ми, не зробили нїчого злого, отже ми вольні і без докору. Застерігаємо ся поважно, щоби нас лїкарі слїдили. Бажаємо християньского похорону, на що лишаємо гроші. Просимо поховати нас на тутешнім кладовищи. Всю спадщину даруємо своячцї Мариянні Бескиба“. Вкінци оставили ще одно письмо до своячки Иосифини Колярж. Та Мариянна Бескиба то донька помершої недавно сестри самоубийників; має 22 роки, є дуже гарна і занимає ся малярством. Франц Колярж мав 65 лїт.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Острава 19 мая. Страйк гірників вже закінчив ся.

Прага 19 мая. Межи нїмецкими циклїстами а Чехами прийшло вчера до такої бійки, що аж полїция мусїла їх розганяти і арештувала кількох людий.

Білград 19 мая. Зачувати, що в наслїдок викритого заговору має бути застановлена конституция.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

Гусаковского не була конче потрібною, вислуханою, розваженою і так часто, так дуже часто виконаною.

Сам то замічав, що є потрібний в житю сеї родини, котрій служив від тілько лїт.

— Ну-ну! — говорив нераз — я думав, що вже вам не придам ся до нїчого, коли кинете книжку....

Зося отвирала на то очи здивована.

— Ви менї все потрібні. Я не можу собі уявити, як би то було, єсли би менї пана Гусаковского не стало.

Не було раз Гусаковского при нїй, тодї на селї — згадувала она — але то було лиш короткий час; она знала, що пан Гусаковский хоче приїхати, лиш не може і що застане єго все того самого, коли верне до Варшави.

Тепер мав і більші обовязки.

Зося вбирала ся в станики то одної то другої краски, раз давала ковнїрець обшивати стяжкою, инший раз ґарнїрованем. Мусїв їй відповідати на питаня:

— Чи менї в тім добре? Чи до лиця?

Тодї старав ся совістно скритикувати, морщив поважно брови, дивив ся довго суворим оком знатока і рішав голосом важним:

— Дуже добре! дуже добре!

Казали єму порівнувати одно з другим. В чім лучше?

Єму все то друге лучше подобало ся.

— В тім дуже добре — казав він.

А по хвили додавав:

— А в тім ще лучше.

Однак небавом виявили ся єго малі відомости в тих справах. У всїм було Зоси дуже добре, у всїм було їй „ще лучше“.

Лекциї танцю відбували ся три рази на тиждень. Зося все вертала з них дуже весела. Мама Бальска розповідала Гусаковскому, що Зося має по просту нечуване поводженє, о честь танцювати з нею добивають ся всї, саму маму Бальску трактують, як королеву, а вже що комплементів назбирає Зося що вечора: Учитель танцю трохи не паде на землю перед ними.

Дивна дївчина! Як би не чула комплементів! Часами розповість котрий Гусаковскому, єсли задля зручної форми задержить ся в єї головцї. І розповість се лиш от так від нехочу....

— Прийдїть же коли — настає на Гусаковского.

По полагодженю цїлої справи не був там ще анї разу. Не хотїло ся єму влазити у громаду людий, поринаючих у блискучім сьвітлї, де на чоловіка дивлять ся і де треба принимати силовану поставу.

Однак раз якось переміг свою неохоту і пішов. Трафив на контреданса, котрий ішов в такт коменди низького, худого і лисого учителя танцю. В дверех сальону стояла громадка мужчин, що не танцювали. Станув за ними, тілько голову витягнув, щоби міг побачити танцюючих.

Побачив Зосю. Поважна, спокійна, майже сувора, з головкою піднесеною думе мило, пересувала ся по підлозї, подавала свому танечникови руку і ждала на свою чергу...-

Яка-ж она справдї була гарна! Гусаковский перекинув оком всї личка, котрих ту було так богато, всї, одно по другім. Кожде личко молоде, в кождім можна найти щось принадного, а як же они гаснуть при тім личку з такими правильними чертами, з церою такою білою, з поглядом таким солодким і добрим!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.